

1. nodaļa

TIMIJS SAKOPOJA DOMAS. Piemiedzis acis, viņš skatījās uz misiņa virām, kuras viņš mēģināja cieši ieskrūvēt sarežģītajā koka konstrukcijā. Timijs vēlreiz pagrieza skrūvgriezi, lai viras nonāktu īstajā vietā. Tad viņš juta, kā metāls pagriež skrūvi.

“Nu tā, pavisam labi.”

Viņš paskatījās apkārt, meklēdams vēl kādu skrūvi. Timijs bija kaķis, varbūt vēl ne gluži pieaudzis, tomēr vairs nekāds kaķēns. Turklāt neparasti izveicīgs savam vecumam: izlēmīgs un atjautīgs kaķis, kas prot analizēt (tā vismaz domāja viņš pats). Viņa kažoks bija spīdīgs un pelnpelēks un acis – mirdzoši dzeltenas.

Timijs kopā ar savu draugu, ūdeļpuiku Simonu, kā parasti, bija nodevies darbam bēniņos virs pilsētas maiznīcas. Abi draugi jau agrāk bija izgudrojuši aparātu, ar kuru varēja izveidot skaistāko glazūru uz maiznīcas cepumiem un kūkām, un kā samaksu par to viņi drīkstēja izmantot tukšo telpu zem jumta.

Simons bija vienu gadu vecāks par Tīmiju, bet viņi viens otru pazina tik sen, cik vien varēja atcerēties. Abi bija sadraudzējušies uz ielas – tolaik, kad ne vienam, ne otram nebija, kur dzīvot, – un kopš tās dienas viens par otru rūpējās.

Simons bija stilīgs ūdeļpuika – tā vismaz viņš pats it bieži apgalvoja –, kurš ik dienas pavadīja vismaz stundu, ķemmējot kažoku, lai tas būtu skaists. Viņam bija viegli iepazīties ar meitenēm, un vienmēr atradās kāda mīlīga ūdeļmeitene vai lielacaina vāverīte, kas iegriezās bēniņos, lai Simonu apciemotu. Tīmijs nesaprata, kā Simons to panāk, un vēlējās, kaut viņam pieļiptu kaut maza drusciņa no drauga pašapziņas.

Tajā pēcpusdienā laiks bija neparasti silts un viņi bija atvēruši lielo, apaļo logu savā mazajā paslēptuvē. No turienes pavērās lielisks skats uz pilsētas burzmu. Elizandrija – tā sauca šo pilsētu – stiepās pāri lielai ielejai, un to no visām pusēm ieskāva milzīgi, mežiem apauguši kalni.

Augsti debesskrāpji, celti no bambusa, slējās debesīs, un no daudziem tūkstošiem skursteņu vēlās dūmi. Dažnedažādi satiksmes līdzekļi ciešā plūsmā traucās pa putekļainajām ielām, un debesīs dūca ar tvaiku dzīti gaisa baloni un citi lidojoši aparāti, cits par citu dīvaināki.

Timija un Simona jaunākais izgudrojums – apelsīnu mizojamā mašīna – bija gandrīz gatavs. Tas bija liels aparāts, salikts kopā no koka plankām un citiem materiāliem, ko viņi bija atraduši pilsētā. Viras un balsti nāca no vairākiem divriteņiem, kurus viņi bija atveduši no metāllūžņu noliktavas.

Mašīna bija tik liela, ka Timijs baiļojās, kā to varēs dabūt lejā pa kāpnēm. Bija ieplānots to pārdot Samuelam, vienam no augļu pārdevējiem tirgū, kurš reiz bija pavēstījis, ka gribot tieši tādu mašīnu.

Šobrīd Timijs nevarēja atrast vēl vienas viras, ko meklēja, un paskatījās augšup uz Simonu.

“Vai tev tur nav vēl kādas viras?”

Simons pameta tās Timijam un teica:

“Nepievelc tik stingri kā pirmīt, citādi tapas lēks ārā.”

Timijs smaidīja.

“Tās kārtīgi jānostiprina, lai atsperes labi darbotos,” viņš pašapzinīgi atbildēja. “Turklāt, manu dārgo ūdeļdraudziņ, tavš uzdevums taču ir raudzīties, lai koka tapas būtu savā vietā.” Viņš pacēla skatienu un pasmaidīja. “Tev vajadzēs daudz līmes.”

Simons par atbildi kaut ko nomurmināja, bet zināja, ka Timijam taisnība. Tādēļ viņš piepildīja visus caurumus ar līmi līdz malām un pēc tam iespieda tajos koka tapas.

“Kad atgriezīsies Jaspers un Kaspers?” Simons vaicāja. “Mums vajadzīgs kaut kas smags, lai dabūtu uz leju automātisko iekrāvēju. Un lai varētu pienaglot pēdējos koka rokturus.”

“Viņi būs klāt kuru katru brīdi. Viņiem jāsameklē sveķi pernicai,” Timijs atbildēja.

Kad viņš to teica, kāpnēs atskanēja dārdoši soļi. Brāļi Jaspers un Kaspers bija sivēni, un viņiem, dabiski, bija liekais svars. Turklāt viņi bija neiedomājami spējīgi matemātikā. Abiem vienmēr bija līdzīgi katram savs piezīmju blociņš, lai ātri varētu izrēķināt atbildi grūtiem uzdevumiem. Diemžēl viņi gandrīz nekad nenonāca pie vienas un tās pašas atbildes un tādēļ bieži kļuva viens otram krāgā.

Timijs un Simons bija pazīstami ar sivēnbrāļiem jau pāris gadu. Viņi bija satikušies izgudrojumu izstādē, kur Jaspers un Kaspers bija viņiem palīdzējuši ar

aprēķiniem kādam topošam izgudrojumam. Viņi bija uzreiz sadraudzējušies, un tagad brāļi bija svarīga Timija komandas sastāvdaļa.

Kad sivēni ienāca telpā, Timijs atplauka.

“Cik labi, ka esat klāt! Tagad apsēdieties uz šīs plankas.”

Jaspers un Kaspers apsēdās uz koka konstrukcijas vienas daļas. Koks zem viņu svara iečīkstējās, un Timijs ātri un veikli iestiprināja pēdējo skrūvi.

“Gatavs!” viņš priecīgi iesaucās. “Mūsu apelsīnu mizojamā mašīna ir pabeigta! Tā taču izskatās skaista, vai ne? Tagad vēl vajadzīga pernica.”

Timijs, Simons, Jaspers un Kaspers atkāpās soli atpakaļ un lepni apbrīvoja savu meistardarbu.

Kad pernica bija nožuvusi, četri draugi ar pūlēm virzījās lejup pa kāpnēm ar visu aparātu. Timijs un Simons nesa pakaļgalu, bet Kaspers un Jaspers – smagāko priekšgalu.

Maiznieka sešgadīgā meita Matilda izbrīnā raudzījās, kā viņi stiepj savu nešļavu lejup pa kāpnēm. Viņa

stāvēja pie maiznīcas aizmugures durvīm, un visi četri izgudrotāji, meiteni ieraugot, nopriecājās. Mazā vairākas dienas nebija redzēta.

“Uz kurieni jūs ejat ar savu mašīnu?” viņa ziņkārīgi vaicāja.

“Uz tirgu pilsētas otrā pusē,” Timijs elsdams atbildēja.

“Jūs taču nepaspēsiet līdz tumsai.”

“Neklausieties viņā, zēni. Viņa taču ir tikai maza meitene,” Jaspers sacīja.

Matilda izskatījās apbēdināta, un viņas mutes kaktiņi nolaidās uz leju. Timijs centās ātri izdomāt kādu laipnību, ko viņai pasacīt.

“Kāda tev šodien skaista kleita!” – tas bija vislabākais, kas viņam ienāca prātā.

Tas iedarbojās, un Matilda atkal šķita priecīga. Timijs laipni viņai uzsmaidīja.

“Mēs taču esam tikai pustraki runājoši dzīvnieki, kas izgudro dažādas lietas, tu jau zini.”

Matilda gribēja pasmieties par šiem vārdiem, bet tad notika kaut kas dīvains. Lai gan viņas mute likās smejamies, no tās neatskanēja neviena vienīga skaņa. Viņa tikai stāvēja, savilkusi seju smaida grimasē, un Timijs pārsteigts raudzījās meitenē. Bet viņš bija spiests turpināt nešanu un vairs par Matildu nedomāja. Draugi atvadījās no mazās meitenes, un viņiem izdevās pavisam gludi tikt lejā pa kāpnēm.